

EESTI POLITSEILEHT

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 46 (308)

16. novembril 1927 a.

VII. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.
 Tellimise hind: aastas Mk. 1000.—
 poolaastas „ 500.—
 veerandaastas „ 250.—

Siseministeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:
 aastas Mk. 800.—
 poolaastas „ 400.—
 veerandaastas „ 200.—

Üksik number maksab Mk. 25.—

Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1
 Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24

Kuulutuste hinnad:
 1/1 lehek. Mk. 4000.— | 1/4 lehek. Mk. 1000.—
 1/2 „ „ 2000.— | 1/8 „ „ 500.—
 1/3 „ „ 1350.— | 1/16 „ „ 250.—

Tunnistuste kaotuste kuulutused Mk. 100.—
 Lehe eesküljel 75% o, tekstis 100% o kallim.

Aadressi muutmine 30 mk.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
 Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) Eugen Maddison, Administratiivkorras rahatrahviga karistamisest. 2) E. Mets, Politsei ametnikkude teadmiste ja oskuste katsumistest kohtadel. 3) A. Liit, Tajumine avalduse põhjalusena. 4) K. Reinberg, Valekaebajate kaelakohtulik jälgimine. 5) M. Morrison, Majade ja kruntide nummerdamisest meie linnades. 6) K. Kütt, Mõningaid märkeid üleriiklikust otsimiskorraldusest. 7) Ed. Klumberg, Politsei esivõistlused kergetõustikus. 8) Ametlik osa. 9) Kuulutusi.

Administratiivkorras rahatrahviga karistamisest.

Eugen Maddison.

Kauemat aega tekitas lahkarvamisi küsimus, kas võib anda politsei (prefekt) asjale kohtuliku käigu, kui selgub, et administratiivkorras rahatrahviga karistatu on maksujõuetu. Ühelt poolt leiti, et see võimalik, kusjuures toetati riigikohtu otsusele Marie Osoli asjas (nr. 1381 — 1922. a.); teiselt poolt aga, et see võimalus puudub, sest sellele räägib vastu mõnede seaduste ja sundmääruste rikkumise eest määratavate administratiivkaristuste seaduse („R. T.“ nr. 183/184 — 1925. a.) sõnaline tekst. Nüüd on avaldanud selles küsimuses ka riigikohus kriminaalosakonna näol oma seisukoha. Oma otsuses 14. maist k. a. Minna Tammeri ja Rosalie Sepa asjas seletab riigikohus: „13. novembril 1925. a. riigikogu poolt vastuvõetud ja „R. T.“ nr. 183/184 avaldatud „Mõnede seaduste ja sundmääruste

rikkumiste eest määratavate karistuste seaduse“ § 7. järele võib kaevata politseiülema korralduse peale trahvimääramise asjas trahvialune rahukohtunikule, kuna prefektile (politseiülema), kui ta kinnitanud trahvija (politseikomissari) protokolliga korralduse teinud trahvi sisse nõuda, pole enam õigust asja harutamist kohtukorras nõuda, nagu see sama § 1. teisest lõikest nähtub — et administratiivkorras ei või karistada sellesama süüteo eest kohtukorras vastutuselevõetud isikuid; samuti ei või sellesama süüteo eest kohtulikule vastutusele võtta käesoleva seaduse põhjal administratiivkorras karistatud. See asjaolu, et trahvi ei saa nõuda karistatult sisse, ei anna prefektile õigust administratiivkorras otsustatud asju kohtulikule harutusele pöörduda. Riigikohtu endine seletus Marie Osoli asjas (t. nr. 1381

— 1922. a.) ei ole kohaldatav käesoleva asja kohta, sest eelpoolnimetatud 13. nov. 1925. a. seaduses on väljendatud selgesti, et kohtukorras vastutuselevõetuid ei või enam administratiivkorras karistada ja ümberpöörduvalt — administratiivkorras karistatuid ei või võtta kohtulikule vastutusele. 6. sept. 1920. a. seaduses nr. 310 ei olnud aga seda keeldu olemas.“

Riigikohtu seisukoht on ainus õige seisukoht käesolevas küsimuses: ta vastab täiesti nimetatud seaduse tekstile kui ka seadusandja tahtele. Vabariigi valitsuse seletuskirjas loeme selle kohta järgmist: „tegelikult ei olnud tähendatud karistamiskorra maksmapanemise põhjuseks mingisugused iseäralised olud, vaid tahtmine sarnase korra sisseseadmise, esiteks, tunduvalt kergendada kohtutel lasuvat koormat ja, teiseks, kiirendada teatavate süüteoasjade harutamist, milles iseäranis tähtis, et karistus järgneks võimalikult (minu harvendus, E.M.) kohe pärast nende kordasaatmist. Kui vaadelda neid süütegusid, mille eest tähendatud seaduse (ajutine seadus politseilise karistamise kohta üksikute seaduste ja sunduslike määruste rikkumise eest, 6. sept. 1920. a., E. M.) alusel karistusi võib määrata ka administratiivkorras, siis näeme, et nad kõik on sarnase iseloomuga, et nende karistamine ainult kohtuteel võib teha kõiki neid tagajärgi kättesaamatuks, mis siin tahetakse karistamisega kätte saada. Kõik on nad ainult üleastumised, seejuures kergesti kindlakstehtavad; kõik on nad sihitud heakorra ja julgeoleku vastu ning massiliselt ettetulevad, mille põhjuseks peaaegaliselt hooleetus, loidus, ulakus jne., mispärast ka siin karistamise peasihiks on kodanikkude distsiplineerimine, kodanikkude kasvatamine heakorra ja julgeoleku nõuetele vastavalt“. Eelpooltoodu on maksev nii ajutise seaduse suhtes politseilise karistamise kohta üksikute seaduste ja sunduslike määruste rikkumise eest („R. T.“ nr. 147/148 — 1920. a.) kui ka maksva administratiivkaristuste seaduste kohta. Vabariigi valitsuse seletuskirjaga ühines riigikogu üldkomisjon.

Sellest nähtub, et seadusandja iseäranis sellest oli huvitatud, et karistus järgneks võimalikult kohe, mis ei tähenda ainult seda, et asi oleks kohe otsustatud, vaid peaaegaliselt seda, et karistus oleks kohe ka ära kantud, sest ainult sel juhtumisel oleks

ka teostatav „kodanikkude distsiplineerimine, kodanikkude kasvatamine heakorra ja julgeoleku nõuetele vastavalt“, s. t. seadusandja oli huvitatud sellest, kuidas karistada. Seda ta väljendas eriti administratiivkaristuse seaduse § 1. teises lõikes: „administratiivkorras ei või karistada sellesama süüteo eest kohtukorras vastutusele võetud isikuid; samuti ei või sellesama süüteo eest kohtulikule vastutusele võtta käesoleva seaduse põhjal administratiivkorras karistatuid“. See tähendab, et asja alustajad peavad ise otsustama, mis üksikul konkreetsel juhtumisel otstarbekohasem, kas karistada administratiivkorras või anda asi kohtule lahendada. Siin on asja alustajatel vaba valik, kuid selle juures peavad nemad silmas pidama, et ei ole niivõrd tähtis see, et kohe järgneks karistamise otsus või määrus, vaid see, et karistus saaks ka tegelikult ära kantud ning et see võimalikult kohe sünniks. Seda nõuti asja alustajatelt ka ajutise politseilise karistamise seadusega, olgugi, et seal puudus sellekohane määrus, mis vastaks administratiivkaristuste seaduse § 1. teise lõikele, kuid see põhimõtte sisaldus ka tähendatud ajutises seaduses. Selles suhtes ei ole pandud maksma administratiivkaristusega midagi uut: nii ajutise seaduse kui ka administratiivkaristuse seaduse järgi oli ja on kohustatud alustaja kaaluma, missuguses korras ta asjale käigu annab, kusjuures andes käiku ühes korras, ei võinud ta ka ajutise sead. järgi asjale pärast teist käiku (kohtukorras) anda. See asjaolu, et ajutises seaduses puudus otsekohene keeld, ei tähendanud sugugi seda, et selles seaduses üldse see keeld ei sisaldunud. See keeld sisaldus selles seaduses ja oli väljendatud selles, et asjale võis kohtuliku käigu anda ainult karistatu (§ 4).

Kuid leitakse mõnelt poolt, et selle tagajärjel võib juhtuda ja juhtubki, et karistatu administratiivkorras jääb karistamata. See võib juhtuda, kuid peaaegalisel sel juhtumisel, kui asja alustaja või prefekt asja liig kergelt võtavad. Muil juhtumistel on raske kujutada, et see võib juhtuda. Nagu öeldud, on asja alustajal vaba valik, ta võib asjale anda ühe või teise käigu, kuid valides peab ta ka kaaluma, mis otstarbekohasem, näiteks, on ta kindel, et asjale administratiivkorras

käigu andmine likvideerib sündmuse (süüteo kordasaatja on jõukas isik, on kindlas ametis jne.), siis peaks ta asjale andma käigu selles korras; ei ole ta selles kindel (näiteks süüteo kordasaatja on teenistusest või kindla elukohata isik jne.), siis annab ta asjale käigu kohtulik korras. See olekski see, mis seadusandja oma seletuskirjas sõna „võimalikult“ all on mõelnud. Seejärele talitades ei võiks üldse ette tulla juhtumusi, kus süüteo kordasaatja jääks tegelikult karistusest. Kuid oletame isegi, et asja alustaja (näit. komissar) on asjale käigu annud administratiivkorras, kuna otstarbekohasem oleks olnud kohtuteel, kuid sellest ei järgne veel, et prefekt ei saaks siin midagi teha selleks, et asi saaks õige käigu. Admin.-karistuse seaduse § 6. järgi on prefektil õigus teha korralduse määratud trahvi sissenõudmiseks või tühistada trahvimääruse. Järelikult on ka prefektil valida, mis teha, kas jätkata administratiivkorras komissari poolt alustatud

süüteoasja või anda sellele käik kohtukorras. Selle kohta leiame vabariigi valitsuse seletuskirjas järgmist: „ei maksa ta seda otsekohe ära, siis läheb asi politseiülemaale, kes otsustab, kas määratud trahvi administratiivkorras sisse nõuda või asjale kohtulik käik anda“. Sellest selgub, et trahvitu võiks karistusest jääda ainult sel juhtumusel, kui prefekt kinnitaks komissari määruse ja teeks korralduse määratud trahvi sissenõudmiseks administratiivkorras, kuid § 6 nõuab prefektilt järelekaalumist, otsustamist. Seda arvesse võttes oleks raske endale kujutada, et kahest kontrollist läbikäimisel võiks juhtuda, et keegi tegelikult jääks karistamata. Kui see aga siiski juhtuks, siis tuleks seda ainult prefekti arvele kirjutada, mis tähendaks, et selle ameti peale kinnitatu isik on eksinud oma võimetas, oma tegevuse alaks administratiivvala valides, kus teatavasti nõutakse kõigepealt orienteerumise ja asjaolude hindamise võimet.

Politseiametnikkude teadmiste ja oskuste katsumistest kohtadel.

E. Mets, politseikooli direktor.

Siseministri käsukirja põhjal 7. juulist s. a. korraldatakse teenistuses olevate politseiametnikkude teenistusoskuste kontrollimist. Katsed on määratud politdirektori käsukirjaga 15. novembrist kuni 15. detsembrini.

Nagu selle käsukirja mõttest näha, tahetakse saada pilti ametnikkude teadmistest ja oskustest oma teenistusosalal. Aluseks ametnikkude ettevalmistumiseks kui ka katsekomisjonile teadmiste kontrollimisel on vastavalt teenistuskohale politseikooli kõrgema ja alama klassi õppekavad. See õppekava on üldiseks raamiks ühele kui teisele poolele, millesse on koondatud võimalikult kõik need alad, mis tuleb käsitada kui koolis ettevalmistusel nii teenistusoskuste täiendamisel ja värskendamisel. Loomulikult tekib tegeliku teenistuse juures hulk alaküsimusi, mida ei saa otsekohe väljendada õppekavas, seda tuleb juba leida vastavatest allikatest, mis on võimalust mööda toodud õppekavades. Kuid ka õppekava on küllalt laialdane ja seejärgi valmistuda ette nõuab hulk tööd ja vaeva ja vaevalt on see oskuste kontrollimisel tarviline.

Seepärast näitab eelnimetatud käsukiri, millele tuleks pöörduda enam tähelepanu ja mida tuleks katsuda. „Katsumistel pandagu peaarõhk õppekavades ettenähtud ainete praktilisele käsitusoskusele, arvestades sealjuures katsealuse teenistuskohaga (maal, linnas, välis-, kriminaal- ja poliitilises politseis) ja teenistusastmega“. Sel põhimõttel ei kuulu kontrollimisele ained, mis pole otsekohe seotud teenistusega, kuid on vajalised üldise sihiringi ja teadmiste laiendamiseks nagu: kodumaa ajalugu, maateadus ja eesti keel. Eesti keeles aga katsutakse oskusi õigekirjutuses. Et osata õieti kirjutada, peab ikkagi tundma grammatikat (resp. ortograafiat). Ma pean tunnistama, et õigekirjutuses eksitakse meie ametkonnas väga rängalt ja on täiesti lubamatu sarnane hoolimatus oma emaja riigikeele vastu. Küsimus on, kui kaugele minnakse nõudmistes, sest praegu ei valitse emakeele õpetamises koolides täieline ühtlus. Võin selles mõttes avaldada komisjoni liikmete arvamist, et nad pooldavad h-ra Aaviku ja h-ra O. Looritsa poolt avaldatud põhimõtteid.

Mis puutub teistesse aladesse, siis kat- sun siin kohal peatuda kõrgema klassi õp- pekava iga üksiku osa juures ja tuua need kohad, mida peaks tundma iga ametnik (konstaablid ja neile vastavad ametnikud) praktilises teenistuses.

I. Õiguse ja seaduse üldõpetus. 1) Üldised mõisted õigusest — siin tuleks eriti käsitada seadusandlust Eestis. 2) Üldised mõisted riigiõigusest, sellest tuleks käsitada — Eesti vabariigi riiklik kord; kodaniku põhiõigused; kodakondsus. 3) Üldised mõisted adminis- tratiivõigusest — riigiteenistus Eestis; ametniku kindlustus; valitsusasutused Eestis; omavalitsused. 4) Rahvusvahe- line läbikäimine, politsei võimupiirid ja te- gevus välisriikide esituste suhtes.

II. Politseikorraldus ja te- gevus administratiiv-alal. 1. Politseikorraldus Eestis, eriti sellest poli- tseiametniku õigused ülesannete teosta- tamisel. 2. Politsei tegevus heakorra ja julgeoleku seaduste alal, sellest ei saa jät- ta midagi välja, vaid tuleb käsitada kõik, mis toodud õppekavas, kuna selles osas on koondatud välispolitsei tähtsam tege- vusala. Kriminaal- ja poliitilise politsei ametnikud võiksid jätta välja: a) ülesan- ded kodaniku varanduse kaitseks; b) poli- tsei tegevus kaitseväe ametkonna asjus, ülesanded ehituste järelvalve alal ja üles- anded liikumisteede alal. Välispolitsei ametnikkudel tehakse vahet, kes teenib maal või linnas ja katsutakse eriti neid osi, millega vastavalt rohkem kokkupuut- tumist.

III. Politsei tegevus tervis- hoiu alal. Sellest jäetakse välja esi- mene abi, tervishoiust käsitatakse rohkem omavalitsuste sundmäärusi sellel alal, eri- ti aga tuleks tähelepanu pöörda räugete panemisele, surnute matmisele ja veda- misele, samuti vastutuselevõtmise kor- rale.

Veterinaar-alal juhtida rohkem tähele- panu loomataudi vastu võitlemisele ja loomade ja nende tooressaaduste veole (küsitakse maal teenivailt ametnikku- delt).

IV. Politsei tegevus finants- seaduste alal. Selles osas peab tead- ma otsekoheste maksude liike, maksusta- mise korda ja otsekoheste maksude sisse- sundimise korda.

Kaudsetest maksudest peab tundma aktsiisiseadusi ja nende rikkumiste ava- likukstegemise korda. Tolliseadusest kü- sitakse ainult neid, kel otsekohene kokku-

puutumine tolli alal, kuigi igauks peaks teadma salakauba mõistet ja jälgimise korda.

Tempelmaksust peab teadma tariifi tähtsamad osad, millega politseil kokku- puutumist (palved, arved, allkirja tõestu- sed jne.).

V. Kriminaalõigus ja kohtu- pidamine. Kriminaalõiguse üldosast tuleks pöörda tähelepanu kuriteole: koos- seis, sisemine ja väline külg, karistuse äralangemine, iganemine, leppimine, enne tähtaega vabastamine, karistuste taot- järjed. Eriosast, milles käsitatakse üksikuid kuritegusid, ei saa jätta midagi välja, ku- na see on olulisem osa kuriteo jälgimisel. Muidugi ei küsita, missuguse kuriteo kar- ristust võime leida teatud §§-es, vaid kuriteo mõisted ja kvalifikatsioonid. Samuti ei saa midagi jätta välja kohtuvida- misest.

VI. Tsiviilõigus ja kohtu- pidamine. Sellel alal ei kavatse komis- jon otsekohe küsimusi esitada tsiviilõigu- sest kui niisugusest, vaid ühendada seda muudel aladel ettetulevate küsimustega. Näiteks: politseinik läheb varandust kir- jutama üles ja kohal seletatakse, et va- randus on kas müüdüd, panditud, edasi antud, lahutatud perekonna vahel, varal lasuvad teatud kohustused või kitsendu- sed jne. Ametnik peab oskama leida õi- get lahendust küsimustele. Samuti peab oskama teha vahet era- ja kriminaalva- hekorra vahel, näiteks petmiste, omavoli, võõra vara omandamiste jne. puhul. Sest palju on olnud arusaamatusi neis küsimu- sis. Kuid see ei eita ka veel otsekoheste küsimuste esitamist mõnede üldpõhimõ- tete selgitamiseks tsiviilõiguses ja kohtu- pidamises. Tsiviilkohtupidamisest tuleks eriti tähelepanu pöörda kutsete kätte- andmise korrale, kohtuotsuste täitmisele ja hoiukorra toimetustele.

VII. Politsei praktiline tee- nistus. Siin on loomulik, et iga ametnik peab tundma kaks esimest punkti: 1) ül- dised nõuded politseiteenistuse alal ja 2) teenistuse kord. Kahjuks pole selleks al- likaid, kuid praksis peaks õpetama seda ise. Kolmas osa — seaduste ja määruste praktiline käsitlemine — on vajaline pea- miselt linnas teenivaile ametnikele, sest selles osas leiavad käsitlemist kohalikud omavalitsuste sundmäärused. Kantselei- list asjaajamist küsitakse ulatuses, nagu vastaval ametnikul tarvis on teada oma tegevuses, eriti aga nõutakse selle osa tundmist asjaajajailt.

VIII. Kuritegude jälgimine. Seda osa peab teadma otsast otsani eriti aga maal asuvad ametnikud. See eest peavad linnas asuvad ametnikud tundma eelmises osas nimetatud sundmäärusi, kuid ka üldiselt jälgimise tehnikat. Poliitilist kuritegude jälgimist esialgu ei kavatseta küsida, edaspidi — sel korral, kui enne on peetud referaate ja on ilmunud vastav kirjandus, küll on aga see osa vajaline poliitilise politsei ametnikele.

Kehalist kasvatust, riviteenistust ja laskeskest ei kavatseta katsuda, kuna seks on erilised korraldused ja katsumisvõimalused.

Nii oleksid peajoontes katsumiste kavand, mis on sihitud rohkem praktiliste os-

kuste katsumisele. Lõpuks on raske eraldada, mis on praktiline või teoreetiline oskus, sest mõlemad on väga tihedalt seotud üksteisega. Kuid selge on üks asi: kel teoreetilised teadmised on head, see ei jää kunagi hätta praktilises teenistuses, olgugi et ametnik on saamatu oma iseloomult.

Eeltoodud ainete katsumist korraldatakse suuliselt, peale selle antakse veel kirjatöö — toimetada juurdlus antud ülesande kohaselt, millest järeldatakse ametniku võimeid tegelikul jälgimisel, tema loogilist mõtlemis- ja talitamisviisi asja selgitamisel, samuti ka eesti keele õige kirjutuse oskust.

Tajumine avalduse põhialusena.

A. Liit.

Kuritegude jälgija seisab tihti raske küsimuse ees, kuivõrd usaldatav on jälgimise huvides ülekuulatud isiku avaldus. Et mitte sattuda kobama käsikaudu tähendatud küsimuse otsustamisel, selleks jälgija peab tundma neid tegureid, mille varal tekib ja valmib avaldus. Need on tajumisvõime, mälu ja väljendusvõime.

Dr. Hellvig oma asjalikus teoses forensilisest psühholoogiast, mida soovitada mul oli juhus juba ühes varemases „E. Politseilehe“ numbris, kirjeldab lähemalt vigadeallikaid, mis katselise psühholoogia saavutusina on tulnud ilmsiks tajumis- ja väljendusvõime ning mälu juures. Siinkohal võtame mainitud autori järele vaatlemisele tähtsama neist — tajumisvõime.

Tavalikult moodustavad tajumused igasuguse avalduse põhialuse, kusjuures esikohal seisavad meelelised tajumused; ometi tuleb ette ka avaldusi hingelisest elamusist — sisemisi tajumusi. Kuivõrra komplitseeritud tegevustikuga puutume siin kokku, seda näitab meile psühholoog Schrenk, kui ta ütleb: „Meeleaistingu selgus, esinevale tajumussisule juhitud tähelepanu, omandatud teadmised ja varemud elamused, eriti suurem või vähem arusaamine tajutavast — need ja teised tegurid teevad meile arusaadavaks, et kavatsematust pealiskaudselt tajumisest kuni plaanipärase vaatlemiseni on mõeldav terve pikk astmestik pingelt ja kvaliteedilt erisuguseid tajumisakte.“

Tahame jõuda selgusele, kas teatav

tajumus, millest kõneleb tunnistaja, on suurima tõenäolisuse järele õige, teiste sõnadega — tahame proovida tunnistaja vastuvõtlikkust, siis peame minema välja kolmest vaatepunktist: õige tajumus tingib vastavat aistingut (märget), arusaamist aistitust ning paljudel juhtumustel peale selle veel hindamist kogemuste ja harjutuste varal.

Ärrituste tundmise võime ripub ära meeleorganidest ja nende teravusest, nii näit. nägemis- ja kuulmismuljete vastuvõtmise võime. Arusaamine aistitust seisab selles, et aistitule tuleb juure vastavas määras teatavaid kujutlusi, mis võimaldavad kooskõlastada teda tegelikkusega, teda mõista. Kiiruse, hulga jne. hinnangutel pole midagi ühist ei aistingutega ega pendest arusaamisega, vaid siin on tegemist harjutuste läbi omandatud teadmise. Seega tunnistaja arusaamise (vastuvõtlikkuse) proovimisel on tegemist õieti kolmesuguse proovimisega: tunnistaja erksuse, intelligentsi ja kogemuse proovimisega.

Puhtmeeleline arusaamisvõime pole mitte üksnes üksikutele inimestele erakordselt erisugune, vaid ta vaheldub ka ühel ja samal isikul vastavalt erisugusele tingimusile. Võivad avaldada mõju näit. päeva-aeg, silmapilkne keheline seisukord, värskus ja väsimus, meeleärritused, jälgitava sündmuse kiirus. Toimingust, mis puudutab vaatlejat ennast või äratav ta huvi muul teel, võetakse rohkem vastu

kui seesugusest, mille vastu ollakse täitsa ükskõikne. Rikka siseeluga inimesed on teadupärast halvad üksikasjade tähelepanijad, naisterahvastele avaldab mõju perioodide ja raskejalgsuse aeg jne.

Tuttav on suur mõju, mida avaldab tajumustele tähelepanu. Võib öelda üldiselt, et tähelepanu pingutamine igal juhtumisel kindlustab kõrgema määra avalduse täpsusest ja vastupanust suggestioonidele. On tähelepanu pöördud ühele teatavale punktile, siis ta on seega tarvilises määras eemaldatud teistelt punktidele. Hajameelsed inimesed on halvad väliste sündmuste jälgijad just selle tõttu, et nende tähelepanu liiaks seisab nende oma mõttekäigu, mälestuste ja muude sisemiste elamuste kammitsas.

Psühholoogid on teinud mitmesuguseid järeldusi katsete tagajärgedest, mis pidid näitama tajumise silmapilgul vallitsenud tähelepanu mõju avalduse mahule ja usaldatavusele. Ühed leiavad, et loomade tähele-

Nägemismuljeid tajutakse üldiselt paremini kui kuulmis-, kompamis-, maitsmis- ja haistmismuljeid. Avaldus nähtust on seepärast võrdlemisi kõige usaldatavam, sellele järgneb avaldus kuuldust, kuna avaldused kompamismuljetest, valutundmisest, lõhna- või maitse tundmisest tuleb kohelda teatava umbusklikkusega.

Kui vähe võime usaldada oma tervet viit meelt, seda näitab väga hästi okkultistlikkude ettekannete jälgimine. Berliini „Psühholoogiline tööühing“ kutsunud kellegi amatöörtaskukunstniku oma koosolekule etendust andma, et katsetada ühingu liikmete vaatlemisvõimet. Etendus sündinud heledalt valgustatud ruumis otse õpetatud meeste silma all. Dr. Hellwig, kes selle koosoleku kaasa elas, ütleb tagajärgi kokku võttes, et ükski pealtvaatajaist ei jaksanud õieti jälgida ega õieti tõlgitseda taskukunstniku talitust, vaatamata sellele, et pea kõik

muljele ja ümberpöördukt — ei näe siis, kui nad midagi huviga kuulavad. Vahepealsed astmed on muidugi olemas, kusjuures paljugi võib saavutada harjuta-

misega. Kahtlemata kannatab aga tajumise teravus kirjeldatud kahekülgse pingutuse all.

Valekaebajate kaelakohtulik jälgimine.

K. Reinberg.

Sageli on politseil, eriti kriminaalpolitseil, tegemist valekaebustega, kättemaksuhimu, vihavaen, armukadedus on enamasti tõukejõud mis moraalselt lõdva isiku viivad valekaebusele. Ka tsiviilprotsessides tekivad sageli valekaebused protsessivate poolte poolt. Siin on enamasti tegemist tahtega kõrvaldada protsessist soovimatu vastaspoole tunnistaja või katsega hiilida nõudmise rahuldamisest mööda või liikata otsuse täitmine edasi.

Kriminaalpolitsei peaks olema eriti huvitatud sellest, et valekaebajad leiaksid ka teenitud karistuse. On ju valekaebuse eesmärgiks alati soov, oma ligimesele kahju teha, soov, mis pahatihti täitub. Ent kohtu alla satub valekaebaja võrdlemisi harva. Selle liigi kuriteo karistamatus avatleb aga nõrga iseloomuga inimesi samale teele, mida kasutanud tema hea tuttav või sõber, kes valekaebusega karistamata taotles oma eesmärgi. Arusaadav, et sarnane kord laob hulga tänamatut tööd kriminaalpolitsei kaela.

Millega seletada tekkinud olukorda?

Seadus loeb valekaebuse raskemate kuritööde hulka. N. s. § 940 järele karistatakse valekaebuse eest, alates vangistusega 4 kuust kuni 8 kuuni, õiguste kaotamisega ning vangirooduga 1½ aastast kuni 2½ aastani. Tähtsamatel juhtumustel võib kõrgendada viimast karistust veelgi. Karistuse määramisel on mõõduandvaks valekaebaja poolt tõstetud süüdistuse tähtsus, tema poolt tarvitusele võetud abinõud ülemuse eksiteele viimiseks ja kaebalusele sünnitatud kahju suurus (V. n. s. § 940).

Tähendatud seaduse paragrahvi tekstist nähtub, et valekaebuse karistavuse tingimusteks seadus seab: süüdistuse tõstmise süütu vastu kuritöö toimepanemises, tahes tema peale tõmmata kaelakohtulise jälgimise ja, vastavalt sellele tahtele, valekaebuse esitamise võimule, kellest ripub ära alustada kaelakohtulist jälgimist, s. o. politseile, kohtu-uurijale, prokuratuurile või kohtule. Nii siis, kaebus

ei pea olema üksi vale, vaid ka kuritahtlik ning sihitud teatud isiku või isikute vastu.

Siin näeme, et süüdistus selle seaduse paragrahvi järele on kaunis komplitseeritud ja et iga valekaebust ei saa viia selle seaduse alla. Sealjuures pole sugugi kerge ülesanne teha kindlaks, et kaebus on vale juba sel lihtsal põhjusel, et kaebaja, tõstes teadlikult valesüüdistuse, võtab enese kaitseks tarvitusele kõik abinõud, et jälgivatelt võimudelt võimalusi võtta tema süüd kindlaks teha ja teda võtta vastutusele.

Juhtumustel, kus kriminaalpolitsei on saanud nendest raskustest üle ja toimitud juurdlus annab küllaldaseid andmeid valekaebaja vastutuselevõtmiseks, tekib teine raskus: vastutuselevõtmise protseduur osutub kaunis keeruliseks ja täbaraks, eriti asjades, mis alluvad rahukohtule.

Vene kohtupraktika, millele suuremas osas baseerub ka meie kohtutegevus, nõudis asjades, mis alluvad rahukohtule, et valekaebus tunnistatakse kohtu poolt kuritahtlikuks; ainult sarnastel juhtumustel alustas prokuratuur valekaebaja vastu kaelakohtuliku jälgimise. Asjades, mis alluvad üldkohtu asutustele, ei nõutud kaebuse kuritahtlikuks tunnistamist kohtu poolt; sarnastes asjaoludes tegi prokuratuur vastavale kohtu-uurijale ettepaneku, alata eeluurimist valekaebaja vastu; seda, mõistagi, tingimusel, kui politsei juurdlus andis selleks küllaldaseid andmeid.

See praktika leiab seletust selles, et asjades, mis alluvad üldkohtule, on nähtud seaduses eriline kord ette kaebaluste vastutuselevõtmiseks: iga kriminaalasi enne avalikku kohtuistungit vaadatakse läbi kohtu korraldaval istungil. Seetõttu põhjendamata süüdistused ei sattugi kohtu avaliku istungi harutamisele, vaid lõpetatakse ennem. Sealjuures harutab kohus asja ainult nende isikute suhtes, kes on vastutusele võetud, kuna temal pole õigust süüdistuse põhjusi hinnata (k. k. s. § 528).

Seega tuleksid valekaebuse põhjal toimitud juurdlsused asjades, mis alluvad rahukohtule, saata vastavale rahukohtunikule ka juhtumustel, kus süüdistuse põhjusetus on tehtud kindlaks. Kuid siin varitseb hädaoht: k. k. s. § 48. põhjal rahukohtunikule saadetud juurdlsus võib viimase poolt sama seaduse § 52¹ põhjal, s. o. kuriteo tunnismärkide puudusel lõpetada. Politseiasutusel, kes saatis juurdlse, on küll õigus rahukohtuniku otsuse peale 7 päeva jooksul kaevata rahukogule, kes võib rahukohtuniku otsuse tühistada. Kuid see on pikk protseduur. Lihtsam oleks, kui kriminaalpolitsei sarnaseid juurdlsusi rahukohtunikule saates, motiveeritud määruses pööraks rahukohtuniku tähelepanu asjaolule, et juurdlsuses leiduvad kuriteo tunnismärgid, mis nähtud ette n. s. § 940. Asja harutamisele rahukohtus tuleks saata ka süüdistaja politsei poolt, kes nõuaks, et süüdistus kohtu poolt tunnistataks kuritahtlikuks ja asi saadetaks prokuratuuri korraldusse valekaebaja vastutuselevõtmiseks.

Tuleb panna tähele, et sarnast kõiku asjadele võiks anda ainult juhustel, kus valekaebus on täiesti tehtud kindlaks. Seadusandlus käsib vastutuselevõtmist valekaebuse eest väga ettevaatlikult. N. s. § 941. määrab, et kaebust ei tunnistata valelikuks ja kaebaja ei kannu mingisugust karistust, kui mitmetes kohtutes olid mitmesugused otsused kaebuse kuritahtlikuks tunnistamise kohta. Kui näiteks valekaebaja rahukohtuniku otsuse peale kahjukannatajana kaebas edasi rahukogusse; (rahukohtuniku otsus asjast prokuratuurile teatada, ei võta valekaebajalt õigust kahjukannatajana otsuse peale apelleerida) ning rahukogu küllaldaseid põhjusi ei leia kaebuse kuritahtlikuks tunnistada, siis on pääsenud valekaebaja igasugusest vastutusest.

Tulles tagasi asjade juure, mis alluvad üldkohtule, tahaksin tähendada, et juurdlsused, kus valekaebaja süü on tehtud kindlaks, tuleks kriminaalpolitseil esitada prokuratuurile samuti motiveeritud määrustega. Viimastes tuleks motiveerida: 1) esialgse süüdistuse põhjusetust ja kuriteo tunnismärkide puudust, mille järele kaebaja süüdistusel alustatud asi tuleb lõpetada k. k. s. § 253. põhjal; 2) kuriteo tunnismärkide olemasolu, mis nähtud ette n. s. § 940. Prokuratuuril oleks siis võimalus valekaebaja poolt tõs-

tetud süüdistust lõpetada ning teda enast võtta vastutusele; seda, mõistagi, tingimusel, kui valekaebaja süü on politsei juurdlsusega täiesti kindlaks tehtud.

Minul oli juba juhus tähendada, et ka tsiviilprotsesside alal tekivad valekaebused. Tsiviilkohtupidamise seadus lubab kõrvaldada vastase poole tunnistaja, muu seas, juhtumusel, kui teisel poolel viimasega kohtuasi käimas. (§§ 86, 373) Ei taotleta seda eesmärki, luuakse tihti kohtuasi valekaebuse kaudu.

Sageli tuleb ka ette, et kostja süüdistuse tõstab vekslil või teiste varanduslike vahetõrje määravate aktide võltsimisest, millede põhjal tema vastu esitatud tsiviilnõudmine. See süüdistus ei tarvitse olla sihitud teatud isiku vastu; tarvis ainult kohtus avaldada kahtlust dokumentide ehtsuse kohta, et saavutada protsessi viivitamist, sest kohus peab sarnasel korral kahtlustatava dokumendi ehtsust proovima. Kuid siin seadus ei vaata teadaandja kui kriminaalkuritegija peale. Juhtumusel, kui avaldus akti ehtsuse kohta ei leia kinnitust, langeb avaldaja rahatrahvi alla (ts. kohtup. sead. § 562). Teine asi on, kui avaldaja tõstis otsekohe süüdistuse akti võltsimisest nõudja või teise isiku vastu. Sarnasel korral läheb asi prokuratuuri kätte vale süüdistaja vastutuselevõtmiseks n. s. § 940. põhjal.

Ülaltoodust järgneb, et kui keegi protsessijatest peaks politsei poole pöörduma kaebusega dokumendi võltsimise kohta asjas, mis veel kohtu harutamisel, siis politsei pole õigustatud sarnast kaebust vastu võtma, sest see kaebus tuleb anda otsekohe kohtule. Kui aga dokument, mille võltsimise kohta kaebus avaldatakse, kohtusse pole veel jõudnud või on võimude korralduses, kes viivad kohtuotsuse täide, näiteks, kohtupristavi käes, siis peab asuma kriminaalpolitsei asja juurdlemisele ja ühtlasi abinõud võtma tarvitusele, et kahtlustatud dokument, kui asitõendus, ei läheks kaduma. Mõistagi, et politsei ei saa midagi teha avaldaja palve suhtes kohtuotsuse täitmist edasi lükata kuni asja selgitamiseni, ka siis, kui süüdistus põhjendatud, sest sarnase palve otsustamine kuulub otsuse teinud kohtu kompetentsi.

Minule näib, et kriminaalpolitsei praktika valekaebuste jälgimisel tuleks revideerimisele võtta. Minu arvates pole mõtet iga kriminaal iseloomuga teada-

ande protokolleerimisel kuulutada avaldajale n. s. 940. Seal, kus avaldus ei sisalda süüdistust kellegi isiku vastu, ei võiks olla selle paragrahvi käsitlemisest juttugi. Teoreetiliselt oleks mõeldav juhtumus, kus valekaebaja otsekohest süüdistust ei tõsta kellegi vastu, kuid oma tahtmist ligemisega arveid õiendada valekaebuse kaudu sarnaselt mõistab teostada, et politsei, juurdlust toimides, tingimata satub märgitud ohvri kui süüdlase peale (näiteks, soetab asjad, mis kaebuse järele olevat varastatud, oma ohvri ruumidesse, et viimast vargaks tembeldata). Kuid praktiliselt kujuneks sarnasel juhtumusel süüdistuse tõstmine valekaebaja vastu keeruliseks ülesandeks. Absurdumiks kujuneb politsei protokollide trafareetiline lause — „n. s. § 940, k. s. § 307. korras kuulutatud“ juhtumustel, kus avaldaja kedagi ei süüdistata. Räägib ju k. k. s. § 307, et politsei hoiatab kaebajat karistuse kohta valekaebuste eest „avaliku süüdistamise puhul tema poolt kedagi kuritöös või üleastumises“. Arusaadav, et seal, kus pole otsekohest süüdistust kellegi isiku vastu, ei või tulla ka § 307. käsitlemisele.

Üldse pean tähendama, et politseil puu-

dub valekaebajate jälgimisel ühtlane praktika. Sellega osalt tuleb ka seletada valekaebuste levimist. Edukamaks võitluseks selle pahega oleks eeskätt tarvis luua kindel kord valekaebajate vastutusele võtmise protseduuris, mis tohiks olla prokuratuuri ülesanne.

Kardan eksida, kuid mulle näib, et seda protseduuri võiks ühtlustada niihästi asjades, mis alluvad rahukohtule kui ka üldkohtule alluvates asjades. Küsimusele vormilisest küljest lähenedes, leiaksin, et seadus otsekohest takistust ei tee selleks, et rahukohtule alluvates asjades politsei juurdlust kindlakstehtud valekaebuse kohta esitada otsekohe prokuratuurile süüdlase vastutuselevõtmiseks, s. o. rahukohutu otsuseta kaebuse kuritahtlikkuse kohta. (Sealjuures tuleks prokuratuuril, mõistagi, lõpetada esialgne, valekaebaja poolt tõstetud süüdistus.) Sisuliselt võiks siin tähendada, et kui üldkohtule alluvates asjades, kus tulnud avalikuks valekaebus, prokuratuur leitakse küllalt kompetentseks süüdlase vastutuselevõtmise küsimuse otsustamiseks, vastava kohtu otsuseta, siis tohiks see kord maksvusel olla ka rahukohtule alluvates, vähem tähtsamates asjades.

Majade ja kruntide nummerdamisest meie linnades.

M. Morrison.

Teatavasti kannavad meie linnades kõik elumajad, üksikud hooned ja ehitusteta krundid kahesuguseid numbreid. Esimese numbrina tuleks nimetada kinnistusosakonna oma, mis antakse kinnisvarale kinnistusosakonna raamatusse kandmisel. See number jääb muutmatuks ka liikumatu varanduse ühe valdamisest teise siirdumisel. Kinnistusosak. nummerdamisel on ainult üks otstarve, liikumatu varandus leida üles tema õigusliku iseloomu määramise silmapilkudel. Ametkohad ei saa tarvitada seda numeratsiooni, sest viimane ei juhata veel kaugeltki kätte kinnisvara asukohta ja nii ei leita, mis kõige tähtsam, isikuid.

Kinnistusosakondade numeratsiooni kõrval on teine, mis kaugelst tähtsam igapäevases elus, nimelt politsei numeratsioon. Selle järele registreeritakse aadresslaudades elanikud, töötavad post ja telegraaf, töötavad kohtud ja teised ametkohad ja seda numeratsiooni tarvitavad ka kõik elanikud ise.

Nendele kahele numeratsioonile on viimasel ajal seltsinud veel kolmas, linnaomavalitsuste oma, nimelt Tallinnas. Siin on linnavalitsus need maatükid, mis hiljutij partelleeriti väljaandmiseks uute ehituste alla, märkinud erilise numeratsiooniga, et kruntide väljaandmine oleks kergem ja seal ei tekiks segadust.

Kõige tähtsam neist on politsei numeratsioon. Kuid praegusel ajal ei või öelda, et see oleks igapidi laitusetu. Nimelt on ta vananenud ja nimelt seeläbi, et meie linnad kasvavad alatasa, endiseid kinnistustüksusi tükeldatakse ja vanemate majade vahele, endise numeratsiooni keskele tekivad uued üksused, milledele numbrite andmisega lüüakse senine järjekord segi. Nii on näit. Tallinnas Kopli tänaval nr. 24 all oma kümnekond elumaja, milledele vahet suudetakse teha üksi numbrile ligilistatud tähtede kaudu.

Politsei majade ja kruntide numeratsioon meie linnades ei ole kaugeltki ühtlane. Tallinnas algab peanumeratsioon

suurematel tänavatel, võttes alguse rae-kojast ja suubudes linnast välja viivates suunades, kuna vähemate tänavate numeratsioon alguse võtab suurematest. Sarnane viis on ka Tartus, kuid vahe on siin selles, et Tallinnas pahemat kätt algavad üksikud, Tartus aga paarisnumbrid. Mõnes väheemas linnas on numeratsioon koguni segane ja ühtlane süsteem puudub täiesti.

Kuidas sünnib praegusel ajal linnades politsei poolt majade nummerdamine? Vene ajal peeti linna jaoskondades kinnisvarade nummerdamise otstarbel erilisi raamatuid, kuhu uued kinnistusüksused kanti sisse sarnases järjekorras, nagu nad tekkisid tänavate ääre. Sedasama tehakse ka nüüd jaoskondade komissaride poolt, kuid erilisi raamatuid seks enam ei peeta. Nii ei teata jaoskondades enam kirjade järele, kes on selle või teise kinnisvara omanik ja seda saab teada üksi kas kohal või kinnistusosakonnas. Kantselei asjaajamise lihtsustamise tähe all elades oleks vaevalt võimalik arvata, et uute raamatute sisseseadmine oleks sünnis. Jaoskondade komissarid linnades toimivad igaüks oma heaksarvamise järele, kuidas keegi asja võtab ja kuidas olud lubavad. Kuid ühtlust nummerdamisel oleks vaja, siis selguks vähemalt, missuguses suunas peaks sündima majadele ja teistele liikumatute varanduste numbrite andmine tulevikus politsei poolt. Üldise süsteemi sisseseadmisel läheks otsitavate aadresside ülesleidmine kergemaks ja hõlpsamaks.

Kui mõne aasta eest Tallinnas nimetati linnavalitsuse poolt kümnekond tänavat, siis ei võetud sealjuures majanumbrite parandust üles, kuna seks muidu oli väga hea juhus käepärast. Ei olnud seekord sellest huvitatud ei postiametkond ega politsei, viimane ka seepärast, et teda ei hoitud linnavalitsuse poolt kursis. Sellekordne majanumbrite parandamine oleks sünnitanud ehk küll esiotsa pisut postisegadust, kuid see oleks olnud ükski alguses ja oleks lahenenud peagi. Ei ole arvata, et nende võimaluste kasutamine oleks leidnud vastuseismist kinnistusosakonna või riivatud majanduslike kude tegurite poolt.

Nüüd on hakatud asja parandamist sealt peale, kust seda ei teatud oodatagi. Nimelt on Tallinna linnaamet oma maaladel, mis hiljuti planeeritud, juba enne

väljaandmist määranud politsei numbrid, s. t. numbrid annud. Siinjuures on peetud silmas senini Tallinnas maksvusel olevat politseilist liikumatute varanduste nummerdamise süsteemi. See ettevaatus oleks muidu hea, kuid ta ei ole kooskõlas üleilmselt esilekerkinud linnade kinnisvarade nummerdamise süsteemiga, nagu seda näeme alamal. Ka ei ole see kooskõlas põhimõttega, et kinnisvaradele politseinumbrite andmist toimiks politsei.

Et linnade kinnisvarade politsei nummerdamisel esile kerkimas üldine maailmalinnade süsteem, see tuli avalikuks juhuslikult, kuna seda ei pandudki varemalt otsekui tähele. Nimelt hakkasid tänavu Berliinis mõned ehitusseltsid ehitama terveid linnaosi uuesti, kus vanu elumaju lammutati ja tänavatele anti koguni teine ilme, mille endisega ei olnud enam mingit sarnadust. Sealjuures rajati mõned koguni uued tänavad, laiendati vanu ja muudeti nende sihti. Nüüd oli vaja Berliini politseipresiidiumil anda uutele majadele ka uued numbrid ning nüüd leiti, et kõige selle mitmekesisusele vaatamata, mis valitsenud suuremates linnades tänini, uus ja üldine nummerdamise viis on tekkimas, mis levib enam ja enam. Uue nummerdamise viisi peaesmärk on kergendada üksikute majade ja kruntide ülesleidmist. Seda peaks võimaldatama seeläbi, et tänavatel asuvad majad ühel pool tänava ääres kannavad üksikuid, teisel pool paaris numbreid. Seejuures algaks tänava alul peale pahemat kätt paaris ja paremat kätt üksikud numbrid. Ja selle süsteemi järele nummerdati Berliinis uuestiseatud tänavatel kinnisvarad. Nii ei parandata seal majade ja kruntide segiläinud numbreid ühe ropsuga, vaid kasutatakse seks sarnaseid parajaid juhuseid, kus nummerdamine võiks sünnitada kõige vähem segadust.

Et aga politseiline majade nummerdamine ka politsei hooleks peab jääma, tuleb sellest järjekindlusest, mis elanikkude jooksva registratsiooni pidamisega pandud aadressilaudades politsei peale: on kord politseil õigus ja kohus nõuda elanikkude sisse- ja väljakirjutamist, siis peab tal ka õigus olema tähendada elumajade asukohta tänavatel nummerdamise kaudu. Peale selle on majade ja kruntide nummerdamine hariliku tänavliikumise juhtimise nii lähedane tunnus, et seda raske on lahutada viimastest.

Mõningaid märkeid üleriiklikust otsimiskorraldusest.

K. Kütt.

Üleriiklikult tagaotsitavate isikute arv ulatus meil viimaseil aastail 6000—7000-ni aastas ja näitab tendentsi suurenemisele. Kuid leitud tagaotsitavate arv ei ulatu kaugeltki otsitavate arvule. Selle tagajärjel suurenes iga aastaga otsitavate üldarv. 1926. a. alul, näiteks, jäi leidmata umbes 15.000 tagaotsitavat.

Seda olukorda ei saa pidada normaalseks, sest kui asi läheb nii edasi, siis kujuneb ajajooksul tagaotsitavate arv mõnekümne tuhande peale, kuna tagaotsitavad elavad peamiselt ometi Eestis riigi piires. Tekib küsimus, miks ei leita neid üles?

Põhjused selleks on mitmesugused. Võib kindlasti öelda, et tähtsamaid põhjusi on elanikkude registreerimiskohustuste ebakorralik täitmine. Sest kui kõik elanikud oleks registreeritud vastavais asutuses korralikult, siis ei sünnitaks ametiasutustele ja ametnikele kuigi suuri raskusi leida otsitavaid. Pea kõigi üleriiklikult tagaotsitavate kohta on teada mõni eelviimane elukoht ja otsitava lahkumisel märgitakse registreerimisasutuses tema uus elukoht, siis oleks väga kerge registreerimise andmete põhjal juhtida tagaotsitava kohta käiv kiriavahetus vastavale asutusele otsitava leidmiseks. Kuid kahjuks peab tähendama, et paljudel juhtudel registreeritakse isikuid välia „teadmata kuhu“, ehk jälle — endisest elukohast saadakse küll teada, et otsitav on kinnitatud sinna ja sinna välia, kuid uues elukohas temale võimaldatakse registreerimata elada. Ja siis läheb vaevalt korda otsitavat leida, sest kes võib teada kus kohal (majas või talus) ta nimelt elab, kuna on võimatu käia läbi tervet raiooni selleks, et leida tagaotsitav, eriti veel siis, kui otsimise põhjus on vähema tähtsusega.

Sarnasel juhusel alataksegi harilikult üleriiklik otsimine, tähendab pärast seda, kui teised abinõud ei annud tagajärgi. Arusaadav, et ka üleriiklik otsimine seesugustel tingimustel annab vaevalt soovitud tagajärgi, enne kui tagaotsitav ei ole kuhugile registreeritud.

Ei või jätta märkimata ka seda, et osa politseiametnike, kelle peal lasub otsekohene otsimine, ei ole sellel alal küllalt energilised ja pööravad asjale vähe tähelepanu. Kuid teistest külist tuleb tähendada, et meie politseil ei jää ka kuigi pal-

ju aega selleks, kuna ta on koormatud igasuguste muude ülesannetega, nagu: igasuguste maksude ja trahvide sissenõudmine, mitmesuguste teatelehtede kätteandmine, mitmesuguste teadaannete ja ametiasutuste otsuste kuulutamise kodanikkudele jne. Üksi maksude sissenõudmine annab välispolitseile umbes 60% tööd. Seega meie välispolitsei on nii öelda ära kistud oma otsekoheste (selle sõna kitsamas mõttes) ülesannete juurest ja saab mõningaid neist — nagu seda on ka üleriiklikult tagaotsitavate leidmine — ainult muu seas täita, siis kui aega jätkub.

Mis puutub otsimiskorraldustesse tehniliselt, siis on püütud siin küll asja igapidi korraldada nii, et otsimine annaks võimalikult paremaid tagajärgi: on otsitud uusi teid ja võetud tarvitusele järjest uusi korraldusi, et võimalikult lihtsustada otsimist. Võib julgesti konstateerida, et tänu otsimistoimkonna energilisele püüdmisele on üleriiklik otsimine tänapäev tunduvalt kergem kui ta oli mõne aasta eest. Kui varem tuli igal tegelikku otsimist toimival politseiasutusel ja ametnikul pidada mitmesuguseid tähestikke otsitavate isikute ja asjade kohta, siis ei ole praeguse korra juures enam ühegi tähestiku järele tarvidust, kuna kõik otsimised on koondatud süstemaatiliselt sellekohastesse ringkirjadesse, mis ilmuvad aegajalt tähestiku järjekorras. On tänuväärt asi ka see, et otsimistoimkond 1926. aastal andis välia tagaotsitavate isikute üldtähestiku, kuhu olid koondatud kõik otsitavad, kellele kohta oli ajajooksul korraldatud vastavate ringkirjadega üleriiklik otsimine ja kes olid leidmata tähestiku kokkuseadmisel. See tähestik hõlbustas otsimist tunduvalt, kuna siis ei olnud enam tarvidust iga-aastaseid tähestikke vaadata läbi, et jõuda selgusele, kas teatav isik on tagaotsitav või ei. Pealegi puudusid tähestikud paljudel konstaablitel üldse. Neile oli üldtähestik suureks abiks.

Mis puutub vastmöödunud suvel maksamandud uuesse otsimiskorraldusse, siis tuleb pidada seda igapidi õnnestunuks. Sest nüüd ei ole enam tarvidust pidada tähestikku otsitavatest, mille pidamine nõudis senini hulga tööd. Peale selle on seesuguseid otsimiskirju (raamatukesi)

hõlbus kanda kaasas, mis tähtis eriti maal asuvail kui ka kriminaalpolitsei ametnikel.

Otsitavate edukamaks leidmiseks oleks veel soovitav, et tehtaks korraldus, et vallavalitsused saadaksid teatava aja järele, näiteks: üks ehk kaks korda kuus, nimekirja juuretunud isikutest kohalisele konstaablile (registreerimise andmete põhjal). Seesuguste nimekirjade järele konstaabel võiks leida kergesti tagaotsitavaid, võrreldes saadud nimekirju otsitavate tähestikuga. Kuna konstaablil pole igakord aega ilmuda vallamajja võrdlema otsitavate nimekirju valla elanikkude nimekirjaga ja igakord ei ole ka nimekirja vaba, kuna see vallavalitsusele endale on tarvilik registreerimise jaoks. Ka ei sünnitaks sarnase nimekirja saatmine vallavalitsusele kuigi suuri raskusi, sest nimekirjas ei oleks tarviline kirjutada muud kui ainult isiku perekonna-, ees- ja isa-

nimi ja elukoht, kuna konstaabel kohal isiku elukoha teeks kindlaks, kas otsitav tõesti on seesama isik.

Lõpuks jääb veel soovida, et otsimis- toimikond annaks välja otsitavate tähestiku, kas aja eest esimese üldtähestiku ilmumise kuni uue otsimiskorralduse maksimahakkamiseni, s. o. juunikuuni 1927. a., või veel parem, kui koondaks nimetatud aja jooksul alatud ja seni veel lõpetamatud otsimised üldisesse, varem väljaantud tähestikku ja annaks välja uue üldtähestiku, kus oleks sees kõik selle tähestiku väljaandmise ajalud ja veel lõpetamatud otsimised. See nõuab küll omajagu tööd ja tekitab ka teatud kulu, kuid ta oleks suureks kergenduseks paljudele, eriti neile, kel puudub tähestik, ja kahtlemata aitaks kaasa tagaotsitavate otsimisel paremate tagajärgede saavutamiseks.

Politsei esivõistlused kergejõustikus.

Ed. Klumberg, politseikooli spordiinstruktor.

Lähemal ajal kavatseb politsei kehakasvatuseorganisatsioonide liit korraldada politsei esivõistlusi raskejõustikus, mis peaks leidma politseis suurt poolehoidu. Mõeldud on korraldada esivõistlusi tõstmises, poksis, kreeka-ruuma maadluses, enesekaitstes ja viimase maadluses. Kuid enne kui nende võistluste korralduseel- töödele asutakse, tuleks viia läbi kohtadel katsevõistlusi, et selgitada politseisportlaste võimeid. Seega omandaksid katsevõistluste tagajärjed kindlama ilme, mis jällegi omakorda osutuks tagatiseks, et esivõistluste tasapind muutub viljakamaks. Ühtlasi kasvaks meestes kindel tahe ja huvi järjekindlamale treeningule.

Soovitav oleks, et politseivõistlustel igas kehakaalus ei esineks rohkem kui kaks politseisportlast igast politsei spordiorganisatsioonist, et piirata esivõistluste pikalevenivust. Samuti on soovitav esivõistluste korraldamist anda provintsis suurema politsei spordiorganisatsiooni hoole, kes saadaks siis iseseisvalt võist-

luse kutseid välja ja teeks üldse eeltöid, mida nõuab säärane võistlus. Seega antakse provintsis spordiliikumisele rohkem hoogu ja kindlam tasapind.

Sageli kuulub sisemaalt politseisportlaste perest kaebusi, et puudub vastav selge ülevaade kergejõustiku ja raskejõustiku harjutussüsteemidest. Ka puudub enamjaol küllalt materjaalset kindlustust, et soetada vastav kirjandus. Seda aluseks võttes, ilmub lähemal ajal „E. Politseilehe“ veergudel minu sulest kirjutusi kerge- ja raskejõustiku stiilist ja tehnikast, et tuletada meele politseisportlastele üksikuid peensusi mainitud spordialadelt. Samuti olen nõus mõndagi näpunäidet treeningust andma neile, kellel selleks on eriline soov, kui pöördutakse kirjalikult või suusõnaliselt minu poole. Kohtadele, kus spordiinstruktor puudub ja tema järele tuntakse vajadust, oleksin nõus sõitma välja, et kohal anda tarvilisi instruksioone kursuste näol või võistluste korraldamises.

Ametlik osa.

Käsk kiri 9. novembrist s. a. nr. 119 siseministeeriumile.

Vastavalt vabariigi valitsuse poolt 28. novembril 1923. a. vastuvõetud kaitseväelaste atesteerimisseadlusele, piirivalve valitsuse ülemal tuleb korraldada atesteerimist piirivalves 26. I. 1924. a. kokkuleppel sõjaministriga maksmapandud juhtnõõride järele. 1927. a. atesteerimise perioodiks lugeda aeg 1. novembrist 1926. a. kuni 1. novembrini 1927. a.

II liigi atesteerimiskomisjoni esimeheks on määratud siseministri abi E. Kübarsepp, liikmeteks: piirivalve valitsuse ülem kol.-leitn. H. Kurvits ja piirivalve valitsuse ülema abi kol.-leitn. A. Engman.

Atesteerimist tuleb alata kohe ja lõpetada 7. dets. 1927. a.

Piirivalve valitsuse Tallinna jaoskonna ülem major Tõnso on määratud teenistuse huvides Lääne jaoskonna ülemaks arvates 20. novembrist.

Kapten Laane on vabastatud jaoskonna ülema kohustetäitmisest samast ajast arvates.

Käsk kiri 10. novembrist s. a. nr. 120 siseministeeriumile.

5. novembril s. a. möödus kolmkümmend aastat ajast, millal poliitilise politsei komissar Tallinnas August Ingermann astus riigiteenistusse. See sündis võõras riigis, kus eestlasel oli raske töötada, eriti kohtu alal, mille A. Ingermann oli valinud oma teenistuskohaks. Kuid ometi suutis juubilar oma püüdva iseloomuga ka seal jõuda edasi. Eesti riigi algpäevil oli A. Ingermann üks esimestest, kes rakendas oma teadmised ja kogemused noore riigi organiseerimisel olevate asutuste teenistusse. Poliitilise politsei asutamisest peale on ta seal olnud üheks juhtivaks ametnikuks, olles alguses Valga jaoskonna ülemaks ja 1923. a. alates Tallinna jaoskonna juhiks.

Teenistus poliitilises politseis on raske, nõuab palju püsivat energiat ja taktitunnet. See on ala, kus oskamatu asjaajamine võib tuua suurt kahju ja hädaohtu kogu riigile. See teenistus nõuab peale teenistusoskuse kõige täpsemat seaduste järele käimist, täit erapoolestust ja kindlat tasakaalustatud olekut. Need omadused on just märgitavad A. Ingermani juures

ja neile tugenedes on võinud olla edu tema teenistusel Eesti riigi julgeoleku kindlustamisel.

Peaaegu oma kohuseks avaldada siinkohal juubilarile tänu senise teenistuse eest ja soovida õnne edaspidiseks eduks meie kalli kodu julgeoleku kaitset.

Siseminister J. Hünerson.

Käsk kirjaga 8. novembrist s. a. nr. 117 siseministeeriumile

on vabastatud ametist politsei abikomissar Tallinna-Harju prefekti käsutuses Helmut Järval omal palvel, arvates 1. novembrist s. a.

Kriminaal-assistent Haapsalus Jaan Sammet on vabastatud ametist omal palvel, arvates 1. novembrist s. a.

Võru-Petseri prefektuuri konstaabel Eduard Raig on kinnitatud politseikooli abikomissariks, arvates 15. nov. s. a.

Politseidirektori käsk kirjaga 11. novembrist s. a. nr. 27:

on vabastatud Viru-Järva prefektuuri konstaabel Arved Hints ametist omal palvel, arvates 5. novembrist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri konstaabel Jaan Pole ühtid on vabastatud ametist omal palvel, arvates 4. novembrist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri vanemkordniku Juhan Kunstmani peale on pandud ajutiselt Kogula rajooni konstaabli kohustetäitmine, arvates 4. novembrist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri konstaabel Karl Kivistik on vabastatud ametist omal palvel, arvates 15. novembrist s. a.

Lääne-Saare prefektuuri konstaabel Voldemar Rihvk on paigutatud ümber omal palvel ja teenistuse huvides raudteepolitsei koosseisu, arvates 15. nov. s. a.

Politsei peavalitsuses on registreeritud: ajaleht „Oktoobri Kiir“, hakkab ilmuma Tallinnas, kord nädalas, laupäeviti; väljaandja ja vastutav toimetaja — Arnold Hansu p. Grimpel. Ajaleht trükitakse Tallinnas „Vaba Maa“ trükkikojas.

Politsei peavalitsuse poolt on antud load: Ivan Peetri p. Tshernovitskile laskemoonaga kauplemiseks Juuru alevikus, maksvusega 27. okt. 1928. a., ja Hendrik Pärtli p. Voll'ile Kilingi-Nõmme alevikus, maksvusega 30. okt. 1928. a.; Jaan Vahele — laskeriistade parandamiseks Priipalu alevikus, maksvusega 14. okt. 1928. a.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**
Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- R a s t a, Karl Karli p., v. a. Luunja vallaval. 15. 4. 24 a. nr. 16/076734. (8550)
- K u l l a m ä g i, Gustav Gustavi p., v. a. Tartu linna 1 jsk. politseikomissarilt 31. 12. 26 a. nr. 1504. (8551)
- J ü r g e n s o n, Ella Toomase t., v. a. Tartu linna pol. 1 jsk. ülemalt 5. 12. 19 a. nr. 2722. (8552)
- P e k l e r, Aliide Aleksandri t., v. a. Tartu linna pol. 1 jsk. politsei ülemalt 28. 3. 22 a. nr. 11623. (8553)
- J ä ä g e r (s. Pöldsepp), Emilie Johani t., v. a. Tartu linna pol. 3 jsk. ülemalt 18. 2. 21 a. nr. 12818. (8554)
- S a t t i k, Liine Anna t., v. a. Tartu linna pol. 3 jsk. ülemalt 23. 12. 19 a. nr. 5486. (8555)
- L a a s, Adeline Johani t., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 9. 12. 19 a. nr. 3779. (8556)
- Z i r k, Liisa Mihkli t., v. a. Tartu linna pol. 1 jsk. ülemalt 12. 12. 19 a. nr. 4626. (8557)
- S i m r o t h, Helmi Hansu t., v. a. Liigvalla vallaval. 18. 10. 24 a. nr. 271. (8558)
- L a u r, Emilie Peetri t., v. a. Kuigatsi vallaval. 16. 2. 23 a. nr. 51. (8559)
- M a r t i n, Jenny Jakobi t., v. a. Tartu linna 1 jsk. politseikomissarilt 25. 9. 26 a. nr. 1151. (8560)
- V e k m a n, Melanie, v. a. Kärla vallaval. 21. 4. 20 a. nr. 177. (8646)
- K e s k ü l a, Vassili, v. a. Kärla vallaval. 25. 10. 20 a. nr. 1081. (8677)
- P i l t, Aleksander, v. a. Kärla vallaval. 31. 8. 20 a. nr. 837. (8678)
- A n t s o n, Kusti, v. a. Pihtla vallaval. 18. 1. 24 a. nr. 290. (8679)
- P r o s e s, Klaudia, v. a. Tall. linna pol. 6 jsk. ülemalt 1. 8. 21 a. nr. 9499. (8680)
- E t r u k, Julie, v. a. Kuresaare jsk. politsei ülemalt 26. 7. 20 a. nr. 2336. (8682)
- N e i m a n n, Valter Jüri p., v. a. Türi ale-
vival. 6. 2. 23 a. nr. 17. (8744)
- H a n s h m i d t, Joosep Johani p., v. a. Al-
liku vallaval. 5. 4. 27 a. nr. 38. (8745)
- L a u r s o n, Hedvig Johannese t., v. a. Tartu linna pol. 3 jsk. ülemalt 30. 6. 22 a. nr. 14302. (8746)
- L a s s e l, Oskar Kustase p., v. a. Alliku vallaval. 12. 9. 22 a. nr. 870. (8748)
- A d e l b e r t, Aleksander Aleksandri p., v. a. Säreveere vallaval. 17. 12. 19 a. nr. 606. (8747)
- B e l o v, Johannes Andrese p., v. a. Palu-
pera vallaval. 1. 4. 25 a. nr. 28. (9825)
- Z i m m e r m a n n, August Ado p., v. a. Meeri vallaval. 6. 2. 25 a. nr. 34. (9826)
- L o o g, Johannes Andrese p., v. a. Kõo vallaval. 17. 11. 22 a. nr. 1800. (9827)
- M e i e r, Emilie Pauli t., v. a. Tartu maak. pol. ülemalt 3. 12. 19 a. (9828)
- K o n t s (sünd. Birk), Anna Jaani t., v. a. Uderna vallaval. 15. 12. 19 a. nr. 253.
- M ü h l b e r g, Peeter Jüri p., v. a. Helle-
nurme vallaval. 1. 4. 20 a. nr. 118. (9830)
- R e h e, Reet Aleksandri t., v. a. Rõngu vallaval. 5. 5. 22 a. nr. 1036. (9832)
- S i l d, Karl Jüri p., v. a. Päidla vallaval. 29. 12. 19 a. nr. 160. (9834)
- M a s s a k a s, Aleksander Mihkli p., v. a. Uderna vallaval. 21. 1. 26 a. nr. 2. (9835)
- L e p p, Hilda-Amalie Jakobi t., v. a. Ki-
repi vallaval. 15. 10. 22 a. nr. 206. (9836)
- K r u u s e, August Peetri p., v. a. Tartu linna pol. 1 jsk. ülemalt 1. 6. 21 a. nr. 10688. (9837)
- E i c h e l m a n n, Robert Haini p., v. a. Valguta vallaval. 11. 12. 24 a. nr. 74. (9838)
- R u m s o n, Milda-Ella Jaani t., v. a. Tartu linna pol. 3 jsk. ülemalt 16. 6. 22 a. nr. 14264. (9839)
- H e n d r i k s o n, Miina Jaani t., v. a. Tartu linna pol. 2. jsk. ülemalt 6. 12. 19 a. nr. 4075. (9931)
- R e i c h e n b a c h, Alfred Peedu p., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 20. 3. 25 a. nr. 4481. (9938)
- V o r n i k, Irene Karli t., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 4. 3. 22 a. nr. 18983. (9933)
- K r i i s, Marie Jüri t., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 16. 8. 23 a. nr. 1403. (9934)
- S c h a p i r o, Mendel Scholomi p., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 21. 7. 23 a. nr. 1297. (9935)
- R e i m a n n, Jaan Karli p., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 16. 6. 23 a. nr. 1124. (9936)
- P a r t s, Richard Jaani p., v. a. Pangodi vallaval. 14. 2. 24 a. nr. 11. (9940)

- R o o m a, Naatan Hendriku p., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 7. 3. 23 a. nr. 573. (9937)
- A d o v, Anna Karli t., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 2. 9. 25 a. nr. 5303. (9939)
- K i p p a s t o, Jakob Jaani p., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 20. 4. 20 a. nr. 13159. (9941)
- B a u m t h a l, Rudolf Jaani p., v. a. 2 jsk. politseikomissariilt Tartus 23. 10. 26 a. nr. 7636. (9942)
- A n d t, Gertrud-Emma Maksit., v. a. Tartu linna pol. 3 jsk. ülemalt 8. 10. 20 a. nr. 12038. (9943)
- J o m m, Alma Jaani t., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 24. 11. 19 a. nr. 322. (9944)
- J o m m, Eduard Jakobi p., v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 7. 8. 20 a. nr. 14896. (9945)
- K u l i k o f, Liisa, v. a. Kurna vallaval. 17. 4. 25 a. nr. 367. (10087)
- O r r o, Tiido, v. a. Mäetaguse vallaval. 27. 2. 22 a. nr. 12. (10088)
- E l k s, Paul, v. a. Peningi vallaval. 1927 a. (10090)
- T u n g e r, Liisa, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 3. 12. 19 a. nr. 3506. (10091)
- S a a r, Julius, v. a. 3 jsk. politseikomissariilt Tartus 1927 a. (10092)
- Õ u n, Anette, v. a. Harku vallaval. 1920 a. (10093)
- P i i l b e r g, Anna v. a. Nehatu vallaval. (10094)
- H a a s, Olga, v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 19. 5. 25 a. nr. 1203. (10095)
- P i h l a k a s, Anna, v. a. Nehatu vallaval. 12. 5. 22 a. nr. 1454. (10096)
- P ü s s, Maria. (10097)
- G o l d m a n n, Karl, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 1925 a. (10098)
- K u i v, Ljubov, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 4. 10. 20 a. nr. 12386. (10099)
- B e c h m a n n, Voldemar, v. a. Lehtse vallaval. 2. 2. 27 a. nr. 110. (2792)
- T ä n a v o t s, Aleksander, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 29. 6. 25 a. nr. 432. (2793)
- E d e l, Marie, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 28. 9. 23 a. nr. 11684. (2794)
- T r u v e, Rudolf, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 27. 3. 20 a. nr. 8187. (2795)
- K e e r d, Marie, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 8. 3. 24 a. nr. 385. (2796)
- L i l i e n t h a l, Jaan, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 18. 3. 20 a. nr. 7631. (2797)
- S e i e r, Kustas, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 31. 1. 24 a. nr. 210. (2798)
- N o k k u r, Ervin, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 17. 6. 25 a. nr. 1797. (2800)
- K a p l a n, Mowsche, v. a. Tartu linna pol. 2 jsk. ülemalt 26. 9. 22 a. nr. 19826. (10401)
- L e i d u s, Erich, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 3. 9. 25 a. nr. 2303. (10402)
- M ä n n i, Aliine, v. a. 5 jsk. politseikomissariilt Tallinnas 13. 7. 26 a. nr. 1194. (10403)
- G r i g o r j e v, Ekaterina, v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 10. 11. 21 a. nr. 16706. (10404)
- T a m m i k, Meeta, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 23. 1. 20 a. nr. 7013. (10405)
- P l a a s, Villem, v. a. Harku vallaval. 1925 a. (10407)
- I n d u s, Elena, v. a. 2 jsk. politseikomissariilt Tallinnas 1926 a. nr. 159. (10408)
- P o l i s t s c h u k, Valeria, v. a. Narva linna pol. ülemalt 1921 a. (10409)
- V i i d e r f e l d t, Eduard, v. a. 2 jsk. politseikomissariilt Tallinnas 23. 1. 20 a. nr. 7029. (10410)
- K r e m m, Liisa, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 5. 7. 22 a. nr. 926. (10412)
- M e l t e r, Heinrich, v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt 5. 7. 22 a. nr. 926. (10413)
- R e m m e l, Julius, v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 21. 2. 21 a. nr. 18518. (10414)
- T r u v e r t, Vassili, v. a. Tall. linna pol. sadama jsk. ülemalt 17. 3. 24 a. nr. 359. (10415)
- I n g e l, Bernhard, v. a. Kudina vallaval. 21. 2. 21 a. nr. 701. (10722)
- T i i s l e r, Meta, v. a. Sõmerpalu vallaval. 3. 12. 19 a. nr. 135. (10723)
- O s u l, Peeter, v. a. Rõuge vallaval. 13. 12. 19 a. nr. 96. (10725)
- K õ i v, Aleksander, v. a. Krabi vallaval. 13. 5. 22 a. nr. 293. (10726)
- H ü v a t a, Miili, v. a. Võru vallaval. 24. 2. 20 a. nr. 808. (10727)
- R u u s, Alviine, v. a. Petseri vallaval. 9. 1. 22 a. (10728)
- L ä t t, Julius, v. a. Võru vallaval. 19. 4. 21 a. nr. 1154. (10729)
- N a g e l, Edgar, v. a. Rõuge vallaval. 17. 7. 23 a. nr. 39. (11730)

Pilberg, Liidia, v. a. Karilatsi vallaval. 19. 10. 24 a. nr. 30. (10731)
 Anderson, Olga, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 15. 11. 21 a. nr. 15048. (11101)
 Roll, Liisa, v. a. Rae vallaval. 13. 4. 20 a. nr. 1633. (11102)
 Pohl, Jakob, v. a. Nehatu vallaval. 29. 7. 26 a. nr. 65. (11103)
 Jervan, Karl, v. a. Harku vallaval. 1920 a. (11104)
 Antov, Magda, v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 13. 7. 21 a. nr. 16173. (11105)
 Laurberg, Adolf, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 24. 12. 24 a. nr. 4870-a. (11108)
 Evras, Kirill, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 1922 a. nr. 396. (11108)
 Antov, Emil, v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 19. 3. 20 a. nr. 11589. (11109)
 Ermann, Helene, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 15. 5. 20 a. nr. 11131. (11110)
 Ellermann, Johanna, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 20. 8. 24 a. nr. 1634. (11111)
 Kallaspoolik, Josefina, v. a. Tall. linna pol. 3. jsk. ülemalt 15. 8. 21 a. nr. 14494. (11112)
 Savin, Johannes, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 9. 3. 23 a. nr. 665. (11113)
 Jervan, Kristjan, v. a. Harku vallaval. 1920 a. (11114)
 Jervan, Julius, v. a. Harku vallaval. 1921 a. (11116)
 Kruuberg, Aliide, v. a. Nehatu vallaval. 17. 2. 20 a. nr. 366. (11118)
 Ost, Jüri, v. a. Kurna vallaval. 31. 12. 20 a. nr. 247. (11119)
 Vink, Klavdia, v. a. Tartu linna pol. 2. jsk. ülemalt 11. 9. 23 a. nr. 1515. (11120)
 Reindes (Reinders), Heinrich, v. a. Harku vallaval. 18. 1. 27 a. nr. 221. (11121)
 Otsepp, Helmuth, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 6. 2. 23 a. nr. 463. (11123)
 Trautvach, Eleonore, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 31. 1. 21 a. nr. 13379. (11124)
 Lõvi, Vilhelm, v. a. Tall. linna pol. 3 jsk. ülemalt 24. 11. 19 a. nr. 1008. (11125)
 Tammerr, Liisa, v. a. Nehatu vallaval. 29. 7. 24 a. nr. 429. (111126)

Valsberg, Jüri Juhani p., v. a. Tall. linna pol. 5 jsk. ülemalt 4. 6. 23 a. nr. 843. (39025)
 Eich, Marie, v. a. Viimsi vallaval. 1923 a. (11127)
 Puuström, Kalle, v. a. Pranglisaare vallaval. 22. 1. 20 a. nr. 74. (11128)
 Püks, Aleksander, v. a. Rakvere linna pol. jsk. ülemalt 1924 a. (11129)
 Roosileht, Andres, v. a. Kohila vallaval. 20. 2. 22 a. nr. 2502. (11130)
 Aasa, Villem Jüri p. (39021)
 Koor, Elisabeth Tooma t., v. a. Keina vallaval. 1925 a. nr. 98. (39027)
 Reinvaldt, Karl Triinu p., v. a. Tall. linna pol. 5 jsk. ülemalt. (39030)
 Krustück, Nikolai Jaagu p., v. a. Tall. linna pol. 2 jsk. ülemalt. (39032)
 Veermann, Brigitte Gustavi t., v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 1920 a. nr. 8438. (39033)
 Udu, Jeremias Mihkli p., v. a. Tall. linna pol. 1 jsk. ülemalt 1925 a. (39034)

Politsei peavalitsus ostab võistluspakkumisel suve

Ülikonnariiet.

Kinnised 20-margalise tempelmargga varustatud pakkumised tuleb anda peavalitsusele kuni 21. novembrini s. a. kella 10 homm. märgusõna all „Pakkumine suve ülikonnariide peale“.

Lähemaid teateid ja tingimusi saab peavalitsuse majandustoimkonnalt igal tööpäeval kella 10—14.

Teadaanne.

Paide jaoskonna politseikomissar annab teada, et 24. nov. 1927. a. kell 10 homm. müüakse Koerus

enampakkumisel

Gustav Veilberg'i päralt olev varandus, mis koosneb kahest lehmast, hinnatud 20.500 marga peale, kohtumaksude sissenõudmiseks. Müüdavaid loomi võib näha oksjoni päeval kohal. Pakkumine algab pakutavast summast.

Paides, 7. nov. 1927. a.
 Nr. 2256, 0807, 01100.

J. Tilling,

Paide jaosk. politseikomissar
 Järvamaal.